

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΒΑΚΑΝ

Μιά από τās πλέον περιφώνους λογίας τής εποχής τής ήταν και ή κυρία Γκουρνάι, ή όποια είχε εκδώσει άρκετά φιλολογικά βιβλία και είχε αποκτήσει μεγάλη εκτίμησι μετάξυ τών συγχρόνων τής.

Όταν ή Γκουρνάι βρισκόταν σ' άρκετά προχωρημένη ηλικία, άκουσε να μιλούν με θαυμασμό γιά κάποιον βοσκόλο ποιητή Βαζάν, και έξέφρασε τήν επιθυμία νά τόν γνωρίσι και προσωπικώς.

Ό Βαζάν, στόν όποιον άνεκείωνσαν τήν επιθυμία τής γηραιάς λογίας, δέχτηκε προθύμως νά πάη σπιτί τής και ώρισε τήν ήμέρα και τήν ώρα πού θά τήν επισκέπτεται.

Αυό φίλοι τού ποιητού όμως, πληροφορηθέντες τά τής επικεκμηένης επισκέψεως, άποφάσισαν γιά παίζουσ Βαζάνος τού και εις βάρος τής γηραιάς λογίας ένα άσχημο παιχνίδι, τó όποιο πέτυχε πλήρως, καθώς θά ίδούμε παρακάτω.

Τήν ήμέρα τής επισκέψεως, ό ένας άπ' τούς δύο φίλους τού Βαζάν πήγε στό σπιτί τής κυρίας Γκουρνάι λίγο νωρίτερα άπό τήν ώρα τής συνεντεύξεως, και τής συντήθηκε με τó νουμίο τού ποιητού.

Η συγγραφέας αποδέχτηκε με μεγάλη χαρά τόν ψευτο-Βαζάν, ό όποιος εφρόντισε νά τής εκφράσθι έπιανετικά γιά τά έργα τής.

Άφοι ήταν άκόμα πολλά και διάφορα, ό ψευτο-Βαζάν άνεχώρησε άφάντως τήν κ. Γκουρνάι με τις καλύτερες εντυπώσεις.

Μόλις όμως έφυγε ό επισκέπτης, ό άπορήτης τής κ. Γκουρνάι τής άνήγγειλε τήν άφιξη τού... Βαζάν'... Η οικοδόποινα έπέδρασε στήν άρχή ότι ό ποιητής θάιξε λησμονήσει κάποι τί και γύρισε νά τó πάρη.

Με μεγάλη τής όμως άπορία ειδή νά μπαινι στό γραφείο τής ό δεύτερος ψευτο-Βαζάν, ό όποιος δέν έμοιαζε καθόλου βέβαια στί χαρακτηριστικά με τόν πρό όλίγον άναχωρησάντα. Η γηραιά λογία τού έξέφρασε τότε τήν έκπλήξι τής κ' ό φαρσέο έσπευσε νά τήν βεβαιώσι ότι αυτός ήταν ό πραγματικός Βαζάν! Τής έξέφρασε μάλιστα τή λύπη τού γιά τó πάθημά τής εκ μέρους τού... άλλιον φαρσέο!...

Μετά τήν άντιλλαγή τών έξηγήσεων αυτών άρχισαν νά γελούν κ' ή διώ ή δώ ό,τι είχε συμβεί, συνέχισαν δέ κατόπιν τήν συνομιλία τους με φιλικώτατο ύφος.

Όταν ό Βαζάν άνεχώρησε, μετά μισή ώρα, ή κυρία Γκουρνάι ήταν καταγοητευμένη άπό τή γνωριμία τού και τά ένδοξοισδή λόγια τού γιά τά έργα τής.

Άλλά μόλις ό επισκέπτης άπομακρονήθηκε άπ' τó σπιτί τής, παρουσιάστηκε ό πραγματικός πλέον Βαζάν.

—Τι, έρχομαι κ' άλλον Βαζάν; άνερώνησε ή οικοδόποινα και υπήρξε στό γραφείο τής όποι περσίμενε ό ποιητής άγορευμένη και άπόρροισα!...

Ό Βαζάν, ό όποιος ήταν εκ φρέσως δειλός, μπρός στό άπότομο ύφος τής συγγραφέας άσπίσε έντέλως και μόλις κατόρθωσε νά φελλίση μερικά ακατάληπτες λέξεις.

Ό διαταγμός τού αυτός συνεντέλεσε όστε νά νομίση ή κυρία Γκουρνάι ότι ήταν φαρσέο και πήγαινε νά τήν περιπιάξη. Χωρίς λοιπόν νά γάση κακό άποτέλεσι τή βεντάμια τής, μιá μεγάλη βεντάμια τού παληού καλού φαρσέο, κ' άγγισε νά τόν χτυπήσ' ό, αΐτή όποσο τόν άνάγκασε νά φύγη προτροπώδη, δαρμένως ν' άξιολύπητος!...

ματώδεις σνχτήσεις και με τις άξέφραστες και διυλεχτές σνχροφιές. Δέν έπαψε δέ ν' άγαπά και τήν περίοδο αΐτή άκόμα. Ό άγαπημένος τής τήν επισκέπτεται συχνά και περνούσαν γλυκές στιγμές γνωρίζοντας μέσα στά δάση...

Μερικά χρόνια άκόμα πέρασαν έτσι. Η θραία Φραγκίσκη Γαιώ έγγήραζε ήσυχα-ήσυχα, χωρίς περιπέσιες παιά, χωρίς τρικυμιές στή ζωή τής. Ήταν έξήλιτα χροόνιν όταν έπεσε επιπόλαια άρροιστη. Ό έπασιώτης πνευματικός, ό όποιος πήγε νά τήν παρηγορήσι στις τελευταίες στιγμές τής, τή συμβούλευσε νά ξεκολληθί, γράφοντας τά άμαρτήματα τής ζωής τής και νά παραδίδονται τά χειρόγραφα τής στή δημοσιότητα, γιά νά τής συγχωρεθού ή άμαρτίες τής!...

Η Φραγκίσκη άκουσε τή συμβουλή τού και υπάκουσε μάλιστα όχτώ μεγάλες σελίδες τής βιογραφίας τής. Έπειτα όμως πήρε ά-ξασφα τά χειρόγραφα και μελαγχολικά τά πέταξε στή φλόγα πού έβαιε στό τζάκι!...

Λίγες μέρες άγορώτερα, έκλεισε γιά πάντα τά μάτια τής. Η είδησι τού θάνατου τής έλίπωσε πολύ τούς παληούς τής φίλους στό Παρίσι, τούς έντένιωσε όμως και ή έκκεντρική ιδέα: Νά κάνουν ένα ιδιόρρυθμο έπιμνημόσυνο σμυτάσιο!

Τό σμυτάσιο αυτό παρέμεινε ιστορικό. Οι συνδατημένες, οι ό-ποιοι ήσαν όλοι άνθρώποι τών γραμμάτων, προσήλι-θαν ντιμενέοι πένθημα. Ήσαν έξήλιτα ένας, όσα ήσαν και τά χρόνια τής μακαριστίας. Τó τροπέζι ήταν γεμάτο λουλούδια και ντιμενό στά άσπρα. Όλα τά σκεύη ήσαν τυλιγμένα με μιá μαύρη ταμιά, και πριν άπό τούς ύπνοτες πού έφταναν τó κάθε φαγητό, προηγούνταν διώ μουζικάντες, πού έπαιζαν φλάου-τα, τυλιγμένα έπίσης με πένθημες κορδέλλες!...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΜΥΡΝΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Άπό τήν προσεχώς εκδοδομένην συλλογήν τού Σμυρναίου ποιητού κ. Μιχ. Άδγουροπούλου)

Η ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

- Πόσο πούλας τή γάραξη με τά γλυκά σου χείλια;
- Διαβάτη, δέ σου τήν πούλα κ' άν δώσεις γρόσια χίλια.
- Πόσο πούλας τ' άστραφτερά στά μάτια σου διαμάντια;
- Τ' άστέρια, πού όλοι χαιρόνται, τά βλέπουν άπ' άγνάνια.
- Και πόσο τά τριαντάφυλλα στά φρέσκα μάγουλά σου;
- Τού κόσμου τις τριανταφυλιές πριν μίσε, και φαντάσου;
- Και τών μαλλιών σου δέν πούλας τόν έβено;
- Και πόσο;
- Τή νύχτα πούς άγόρασε, γιά πούλημα νά δώσω;
- Πόσο πούλας τών δύο φροδιών τά μαύρα τó τοξάριο;
- Πούς ειδή και πούς πούλησε, λέξ', διώ στενά φεγγάριο;
- Πόσο πούλας τών ύστρον σου λαυμών τ' άγνά τά χίονα;
- Ρότα ένα άητό, πού στού βουνού τ' ή εκκλησιά ή πούλησε; αϊόνια;
- Και δέν πούλας τά κάλλη σου και τής τιμής τά κροίνα;
- Αβά 'να παν' άπλήρωτα κ' άτιμητα είνε εκείνα.
- Και πού και τής λαχτάρας μου, πού έσοζάωσες, τά λύτρα;
- Ό γάμος είνε ό μετρητής κ' ή εκκλησιά ή πούλησε;
- Και γιαιό δίνεις γρόσιας τού φαρκιά;
- Διαβάτη, τά πούλωπα, και τράβα τó σοκάκι!...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΙΑΣ

Έγώ είμαι ή τιμημένη ή νά με τ' άτιμά μου κάλλη, πούχω τρελλή τή γειτονιά.

Άπ' τού σπιτιού μας τή γωνιά περνούν μικροί μεγάλοι, νά πάουν γάλας άπονια.

Έγώ είμαι εκείνη πού σκορπά σ' όλους ματιές και χάδια, μά δίχως κ' έναν ν' άγατά.

Κι' όποιος τήν πόρτα μου χτυπά στά ζοιμομένα βράδια, τήν βλέπει πάντα νά σιωπά.

Μά πάλι, μέξ στή σγαλιά, σαν νούσσο τά παιχτίδια κ' άπομνοστονε τά βουλιά.

Στήν άκρη τού παραθύριου τρανοί μπουνοβολήδες πτοούν λουλούδια τού χωριού και γέροι, με παλληκαριού σθητές όμεις κ' έλιπες κρόνια ξεχνούν νοσοκοριού!...

Περνά μαρσοτά μου ένας φαράς: — Πόσο πούλας τó φάρι; — Μπαρμιούνα μου, μετά χαράς.

Τή νύχτα, πού νά κοιμηθώ, ξεχνώ άνοιχτές τις γούλλες κ' άνάβω φός, γιά νά γδυθώ!...

Τών νοήθω, άντίξου, στό βινθό, τήν ώλιωθ, δίχως χίλιες νά τρώνε κάσιον, πριν κρυφθώ.

Στού περβολάρη, πού περνά, σβόθω τά δύο πανέρια με τ' άσπρα μαρσοτά μου γυνά; — Όπως ό κόρρος μου κρεμνά και παίζονε τά χείρα, και τ' άλογο τού χλιμιντρά!...

Έγώ είμ' εκείνη πού σκοντά τó γέρι στό ποτήρι κ' όποι κερνά τó οεσντά!

Κ' είνε γιά μένα όλοι φροζοί κ' όλοι ζητιάνοι έμπρός μου, κ' έγώ και ή πλοΐα ή μοναχή:

άπ' τήν ψυχή μου, ήλιοροχό σκορπώ χαρές τού κόσμου, μά μένει ό ήλιος στήν ψυχή.

Έγώ και ή τιμημένη νά με τ' άτιμά μου κάλλη, πούχω τρελλάνε τó ντιονιά.

Άπ' τού σπιτιού μας τή γωνιά περνούν μικροί μεγάλοι! — Έγώ και ή όμορφη ή Σμυρνιά.

MIX. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

